

НАШЕ ЖИТ'Я

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч. 20 (115)

АВГСБУРГ, 26. ТРАВНЯ 1947

РІК III

ЧИ ДОВГО ЩЕ СВІТ МОВЧАТИМЕ?

Американські кореспонденти повідомляють, що Польща, ССР і Чехо-Словаччина склали між собою договір, щоб спільними силами поборувати український 'партизанський рух'.

Далі доведемось, що Польща пустила в рух танки й іншу військову машинерію для боротьби з українськими повстанцями.

Таким чином в Україні ведеться справжня війна.

На українській землі ллеться кров, не з вини нашого народу. Нема в тій війні чужої інтриг. Обставини, утворені чужою владою, такі, що, за народною пропискою, "мітла стрілець".

Порівнямо рівночасно події: Греція і Україна. В Греції, як відомо, повстання інспіроване з-за кордону. Знаємо, яка партія керує тими партизанами. А про те в Греції діла міжнародна комісія, щоб виявити причину і джерело кривавої борни.

Мусить подібна комісія також дослідити причини повстанського руху в Україні. Бо там, де пускають у рух танки, гармати — там війна. А світ війні не хоче. Значить мусить справу об'єктивно дослідити і знайти вихід із ситуації.

Тому, що йдеться про українську справу, про українську кров, — ми, як українці, не можемо байдужо сноглядати на, може, останній акт драми наших рідних братів. Іхня кров — наша кров.

Може наші брати помилуються? Може вони вибрали фальшиву дорогу, може даремне взялися за зброю? Ми хотіли б, щоб на ці питання дав відповідь хтось безсторонній. Ми хотіли б почути авторитетне нейтральне слово Об'єднаних Націй. Ми хотіли б мати ті самі права, і бути об'єктом такої ж уваги, як це є в Греції чи Палестині.

Зі Сходу чуємо, що, мовляв, в Україні б'ються рештки власовських, СС-овських та інших "банд". Невже для ліквідації їх потрібно аж трьом державам складати формальний і фактичний союз? Якщо так, то власне війна ще не скінчилася, і може для її остаточного закінчення треба б було притягнути інші союзницькі сили? Справа неясна. Треба було б справу об'єктивно дослідити, а для цього її існує Рада Безпеки ОН.

Пригадуємо, як 1929 року вірменські революціонери вели боротьбу проти окупантського режиму й геройчними зу-

силями борців за свободу тоді заінтересувався був світ. Пригадуємо, що "пацифікація", учинена польським поліційним режимом в Західній Україні 1930 року, викликала була інтерпеляції в англійському парламенті, і ця справа розглядалася в Комісії меншиностей при Союзі Народів.

Цими днями на засіданні Об'єднаних Націй ухвалено послати міжнародну комісію в Палестину для дослідження арабсько-жидівських взаємовідносин та

англійської політики в цій країні. Якщо Англія допускає міжнародну комісію в Палестину, то чому не іде така сама комісія в Україну?

Світовий мир тепер неділімий. Хто хоче мира, мусить усунути причини неспокою і повстань. Міжнародна контроля внутрішньої політики поодиноких держав — це найліпший засіб для попередження й ліквідації війни. Міжнародна комісія мусить бути допущена й на Україну. П. Котович

IPO почне працювати 1 липня

Як повідомляють з Нью-Йорку, голова ісландської делегації до Об'єднаних Націй п. Т. Торс підписав 12. травня статут Міжнародної Організації Скітальців — IPO. Таким чином Ісландія стала тією 15 державою, що її підпис був потрібний для того, щоб IPO розпочало свою працю. Підготовчий Комітет IPO 13. травня ц. р. вирішив перевести з 1. липня 1947 р. функції УНРРА, яка 30. червня ц. р. остаточно закінчила свою діяльність. Члени Комісії мають фінансувати IPO з 1-го липня аж до формального оформлення IPO.

Окрім підкомітет IPO займається того ж дня справою переселення так званих "фольксдойчів". Статут IPO не передбачає допомоги для них, але французька делегація домагалася опіки IPO для частини фольксдойчів, як наприклад, емігрантів з Льотарингії, що в 17. в.

поселилися в Угорщині і тепер, виселені мадярами до Німеччини, мають б стати німцями. Американці спротивились цій пропозиції.

Світовий жидівський конгрес домугається створити в рамках IPO окремий відділ для жидів.

Одночасно британська окупаційна влада в Німеччині оголосила, що 12 тисяч югослав'янських скітальців з Італії будуть привезені до Німеччини. Військових злочинців відадуть Югославії, а тих, яким не можна нічого "закинути", залишать на праці в Німеччині.

16. травня, як повідомляє "Ройтер", між Італією і Міжнародним Комітетом збігців підписано угоду про дальшу долю 12 тисяч скітальців, які досі користались опікою Альянтської Головної кватири в Італії. Адміністрування 12-ти тaborів перебере Італія аж до часу, поки заче діяти IPO.

План мобілізації промислу США

Вашингтон. — В США розроблено план мобілізації промисловості й передачі повної влади президентові у випадку обставин, подібних до обставин 1938 року.

За цим планом армія, флота та промисловість можуть бути приведені в дію до початку якихось ворожих виступів. План передбачає можливість реквізіції цивільних підприємств розпорядженням президента.

План має бути затверджений Конгресом та президентом, перш ніж вступить в силу. Серед численних інших заходів плян передбача-

чає розміщення оборонних підприємств так, щоб вони зазнали найменшої шкоди від атомових нападів. Утворення, за цим планом великих матеріальних складів даст змогу країні підтримати війну протягом п'яти років навіть в тому випадку, як би джерела постачання були одрізані. Всі ці заходи вимагають витрат в сумі 2 мільярдів доларів. Зного боку американська флота подала віплату на 55 мільйонів доларів для перетворення 15 кораблів на новий тип судна пристосованого до операцій під водою і в Арктиці.

"Популер" про Московську конференцію

"Популер", орган французьких соціалістів, містить звіт свого кореспондента на Московській конференції:

"Совети все ж не розрахували становища. Перед промовою президента Трумена про допомогу Греції й Туреччині можна було, чого добrego, гадати, що громадська думка Сполучених Штатів не буде цікавитись європейськими справами. Заява президента Сполучених Штатів посміялася з цих ілюзій. Велика Американська Республіка не може більше бути байдужою до

європейської долі. Вона залишиться в Європі за згодою чи без згоди Советів. Якщо невдача конференції приведе до створення західного блоку, то це ми завдячуємо одно лише ставленню советської Росії. Вона все зробила, щоб справу скерувати в цьому напрямі".

—

* "Нью-Йорк Таймс" подає, що в сучасний момент під зброяю в цілому світі перебуває 19 мільйонів воїнів, що на них витрачається 27,4 мільярдів річно.

ДИМІСІЯ ЗАСТ. МІНІСТРА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ США

Дін Айхесон — заступник американського міністра закордонних справ, звернувся до президента Трумена з проханням звільнити його з уряду. Прокання Айхесона президент задовільнив. Президент Трумен заявив, що Айхесон мав базання вже 2 роки тому перейти в приватне життя і даліше займатися своєю юридичною практикою. В 1941 р. Айхесон при Кордел Гулі був призначений заступником міністра закордонних справ, при мін. Бернсі дуже часто заступав його в відсутності на міжнародних конференціях. Айхесон залишається в урядуванні до 30. липня ц. р.

ДОПОМОГА СІЩА КИТАЄВІ

Вашингтон. — През. Трумен спеціальним декретом дозволив передати Китаєві різні з'єднання американської морської флоти. Дозвіл стосується щонайбільше 271 кораблів, обслуга яких має складатися не більше як з 100 офіцерів і 200 моряків. У декреті президента далі говориться: „Все інше має врегулювати міністер морської флоти, погодивши свої рішення з державним секретарем".

„МАНЧЕСТЕР ГАРДІЕН“ ПРО ГОСПОД. ПОЛІТИКУ СССР

Про господарську політику СССР читаемо, що росіяни „в їхній зоні Німеччини, в Австрії, в Угорщині, в Румунії присвоїли фабрики, і вони працюють під російським керуванням. Росіяни тепер уживають колоніяльного визиску та господарського імперіалізму, який був давно перед цим на заході".

ЗАБОРОНА КОМУНІСТИЧНОЇ ПРОПАГАНДИ

Військове управління французької зони заборонило будь які виступи з промовами приїзджим з інших місцевостей комуністам.

НІМЕЦЬКІ УСТАНОВИ ПЕРЕБИРАЮТЬ ВЛАДУ

Постановою американського військового управління майже вся влада в американській зоні переходить до рук німецьких установ. Урядовці військового управління матимуть тільки нагляд та контролю над німецьким життям, не вмішуючись до внутрішніх німецьких справ та не впливаючи на них.

ПОЛЯКИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ПОЛЬЩІ

Берлін (Н. Ц.) — Перший весняний транспорт польських утікачів з пристані Любеку від'їхав до Польщі. Цим транспортом від'їхало додому 2 тисячі осіб, а дальших 4 800 чекає на свою чергу. Припускають, що з англійської зони вийде принайменше 50% поляків в цьому році додому.

Ювілей Митрополита Полікарпа

13. травня ц. р. в Мюнхені, в залі Високої Технічної Школи відбулася урочиста академія з нагоди п'ятнадцятиріччя епископського служения митрополита УАПЦ Полікарпа. Заяя була переповнена. Крім Високопреосвященного Ювілята були присутні такі православні владики: митрополит Олександр, архиєпископ Михаїл, епископи: Сергій, Платон, Вячеслав, Володимир, Мстислав. Після відкриття академії проф. Власовський в довшій доповіді дав біографію Високопреосвященного Полікарпа, підkreślуючи, що Ювілят вже як учень середньої школи брав участь в українському рухові під керівництвом широко відомого пізніше проф. Олександра Лотоцького. В роках української визвольної боротьби був Ювілят директором департаменту міністерства ісповідань в уряді УНР, а пізніше, перевуваючи на Волині під Польщею, прийняв чернечий постриг, був намісником Жировецького монастиря і в 1932 році в наслідок сильного церковно-українського руху на цих землях був хіротонізований на епи-

скопа луцького. В 1941 р. митрополит Діонісій, голова Православної Церкви в Польщі, канонічна зверхність якого розтягалася і на терен Волині, призначив епископа Полікарпа Адміністратором Української Православної Церкви на Україні. Тепер Владика Полікарп — голова УАПЦ в сані Митрополита. Після доповіді вітали Владику Митрополита від мюнхенського ОПУЕ, від Богословсько-Педагогічної Академії, від православного студентства та від багатьох інших організацій. Від епископату з привітанням виступали владики: Михаїл, Платон і Мстислав. Митрополит Полікарп в теплих словах подякував за привітання та всім присутнім за виявлену любов і прибуття на присвячену йому Академію. Урочистість закінчилася виступом капелі бандуристів Кітастого-Божика, що як завжди дала високу мистецьку наслоду присутнім. Треба тут відзначити, як заслугу капелі, що з повним зрозумінням ставиться завжди до видатних подій нашого життя.

Політичний огляд

Палестинська проблема

18. травня закінчилася у Нью Йорку позачергова конференція Об'єднаних Націй. На цій конференції розглядалася справа Палестини. Ухвалено скласти сліду комісію з представників 11 держав, щоб ця комісія в Палестині виявила відносини між арабами та євреями. До комісії не можуть належати представники великорізноважливих держав. Перед утворенням комісії советський представник Громико заявив, що треба закінчити „збанкрутіваний британський мандат над Палестиною” і дати Палестині самостійність з рівними правами для євреїв і арабів. Арабські представники заявили, що Палестина має бути арабською державою, в котрій юдейській меншині будуть забезпечені законом національні права.

Англія

18. травня міністер Бевін подав у парламент звідомлення про московську конференцію. Бевін уважає, що нова конференція в справі Німеччини призначена на листопад у Лондоні, буде мати найважливішу подію історії світу. Про політику Англії на Близькому Сході (в Арабських країнах та в Персії) Бевін сказав, що англійський народ втратив би свій високий рівень життя, коли б Англія загубила свій вплив у цих країнах. Бевін уважає, що Англія ніяким чином не втратила свого великорізноважливого значення.

При обговоренні промови Бевіна посол Мек Міллен заявив, що коли б не вдалося дійти до порозуміння між комунізмом і демократією, то світ мусів би пережити ще одну трагедію, яку він бачив уже двічі.

Німеччина

Німеччина переживає велику господарську кризу. Німці втратили на сході свої сільсько-господарські області, що відійшли до Польщі та до СССР. В західній німецькій країні переселено зі Сходу мільйони німців. Німеччина й перед війною не могла прохарчувати своєї людності віднім хлібом і мусіла довозити сільськогосподарські продукти з чужих країв. Теперішня недостача прохарчування викликала різні масові недуги, знижала працездатність робітників у копальніх та в інших промислових підприємствах. Демонстрації населення, страйки робітників підчеркнуто невідрадне положення. Розpacливі настрої німецької людності хочуть використати для себе комуністи. Але комуністична пропаганда не має успіху в Зах. Німеччині, бо харчові відносини в советській зоні ще гірші ніж у зонах західників. Небезпеко може бути відродження гітлеризму. В Америці та в Англії добре розуміють, що голодом нікого не можна виковати в демократичному дусі. Тому Америка посилає на кораблях великих запасів харчів для Німеччини.

Франція

На московській конференції французький міністер Бідо недвозначно стояв за політичною лінією Америки та Англії, хоч за це на нього гостро нападала французька комуністична партія. Тепер, після усунення комуністів з уряду, французька закордонна політика ще тісніше наближається до англо-саксонських держав. Причини цього двоєдності: господарські і політичні. Тільки Америка та Англія можуть забезпечити Франції володіння Саарською областю та довіз вугілля з Рурського краю. Тільки Америка може дати Франції позику для відбудови господарства (Франція має одержати 250 мільйонів доларів). Бідо заявив у розмові з журналістами, що вірить у порозуміння між Сходом і Заходом і відмовився висловитися про те, з ким буде Франція, коли б настав остаточний розлам між демократією Заходу і тоталітарним Сходом. Внутрішні політичні відносини Франції примушують її триматися англо-американського берега. Супроти загрози комуністів зробили переворот у Франції господарський, політичний і наявний військовий вплив Англії і особливо Америки може мати рішальне значення.

ССРС і зброяння

Неуспіх московської конференції пояснюється бажанням советського уряду виграти час. У Москві думають, що „час працює для СССР”. Тому, напр., там настають великої ваги пропаганді бувшого віце-президента Америки Воллеса проти політики през. Трумена. „Передишку” між конференціями советський уряд використовує для розширення своїх збройних сил. З Вашингтону повідомлюють, що в советській індустрії працює до 20 тисяч німецьких учених і техніків. Американський адмірал Лі заявив, що в ССР провадиться наполеглива наукова праця саме в військовій діяльності. Советський уряд призначив 1 226 мільйонів доларів на науково-технічні досліді в 1947 році.

РОЗКОПКИ ЛОНДОНУ РИМСЬКИХ ЧАСІВ

Під руїнами лондонського Сіті по закінченні війни почалися плянові археологічні розшуки рештків римського міста Лондініума, що був збудований на цьому місці майже 2 000 років до нашого часу. Розшуки проводяться на площі в 40 гектарів, що становлять ледве дві третини загальної території стародавнього міста. Руїни його лежать на глибині 3½—4½ метрів від нинішньої поверхні землі.

„РЕПАРАЦІЙНА” СПЛАТА

В додаток до місячного звіту американського військового управління ген. Д. Клей повідомив, що Росія одержала більше ніж 90% всіх розібраних промислових закладів з американської зони, як репараційну сплату. Ці заклади протягом минулого року були перевезені в СССР та Польщу.

ЗАБОРОНА ЧАСОПИСУ

Тижневик католицького епископату в Берліні, до якого належить і частина советської зони, за повідомленням канцелярії кардинала Пранзінга, заборонений для східної зони. Як підставу для заборони наведено те, що часопис, мав ліцензію лише для Берліна.

КОНГРЕС СОЦІАЛІСТИЧНИХ ПАРТИЙ

7. липня ц. р. відбудеться в Цюриху Конгрес Соціалістичних Партий. До головніших пунктів програми належать такі: пропозиція відновити 2-ий Інтернаціонал, Інтернаціональний Професійний Союз, прийняття в члени соціал-демократичної партії Німеччини та інших держав.

ПЕРША МАСОНСЬКА ЛОЖА В МЮНХЕНІ

Розв'язана в свій час націоналсоціялістами масонська ложа „Німецька варта на півдні” одержала ліцензію від військового уряду на Баварію.

ЗАБОРОНА КОМУНІСТІВ В КАНАДІ

Після заборони комуністичної партії в Бразилії в Канаді домагаються того самого.

Друг, прем'єр провінціального уряду в горішній Канаді, виступив проти комуністів. Він заявив, що комуністи і їхні прихильники хотять створити „советську Канаду”. На доказ він застивав одне комуністичне видання. Кожний канадець, заявив Дру, що вірить в демократію, мусить дбати про те, щоб суспільність не була затруена комуністичною отрутою.

МЕРЗОТНИЙ ФАКТ

За останній час трапилися беззечення кількох жидівських кладовищ в різних місцях Німеччини. В містечку біля Кобленца на французькій зоні це викликало репресії французького військового управління. Всі жителі цього містечка позбавлені на цілій рік тютюневих карток і всякі розваги заборонені протягом того ж часу. Кладовище приведено до порядку працею кол. нацистів.

* Два урядовці советської амбасади в Римі згинули під час автомобільної катастрофи.

КУЛЬТУРНА ХРОНІКА

= З приводу 76-х роковин з дня народження відомий німецький письменник Гайнріх Манн одержав звання почесного доктора від філософічного факультету Берлінського університету. Г. Манн живе тепер в Каліфорнії і збирається повернутися до Німеччини.

= Група англійських та американських істориків і правників підготувала до видання конфісковані в міністерстві чужоземних справ в Берліні документи. Група ця, як повідомляють з Вашингтону, „має вільну руку публікувати все, без огляду на те, що той або інший уряд може бути поставлений в труде в становищі”.

КОДОТКІ ВІСТКИ

* Нові споруди світової торгової флоти досягають 3,7 мільйонів тонн, з яких майже 60% належать до Великобританії та Ірландії. Четвертина британських нових споруд призначена для інших держав: для Швеції — 244 000 тонн, для Франції — 233 000, США — 315 000, Голландії — 213 000, Італії — 164 000, Данії — 162 000 та Єспанії — 112 000. Шоста частина нових кораблів — танкери.

* В Італії за офіційним підрахунком знаходитьться в обігу 67 000 фальшивих банкнот.

* В Берліні закрилася советська закупочна агенція, що була створена для закупу цінностей та валюти на німецькі гроші, бо касієр з усією готівкою в 170 мільйонів марок втік. Як повідомляє „Нью-Йорк Геральд Трібюн” агенція надсилала закупників і до західних зон.

* 60 швейцарських професорів, журналістів, членів парламенту та державних урядовців на кошти Швейцарії й Англії надсилаються до Англії читати лекції в таборах німецьких полонених.

* Від 1. червня 1946 року США вивезли 11 мільйонів тонн збіжжя.

* 12. травня розпочалася в Газі міжнародна сільсько-господарська конференція, що має на меті виробити практичні пляни продукції і розподілу харчових продуктів.

* До Англії віздить щотижня 4 000 переміщених осіб, для роботи в текстильній і вугільній промисловості, а також в сільському господарстві. Іх розміщують в таборах. Всього має переїхати 100 тис. осіб.

* Статистика показує, що в березні ц. р. в Берліні народилося 2 830 осіб, померло 7 680 осіб, в тому було 172 випадки самогубства.

* Згідно з повідомленням агенції ББС грецький уряд в неділю розпочав новий наступ проти грецьких партизан. В наступі бере участь 20 000 війська і повітряні сили.

* США призначили Фінляндії 10 мільйонів доларів позики. До цього часу Фінляндія одержала від США 25 мільйонів доларів. Впродовж 25 років, починаючи від 1925 року, позика буде повернута.

* Чехо-Словакський парламент ратифікував пакт приязні й дружби між Польщею та Чехо-Словаччиною.

* Як повідомляє польська пресова служба, в березні цього року пересілилось в круги на схід від лінії Найса Одра 36 000 польських селян, а в квітні вже 50 000. В травні буде переселено 100 000.

* Італійський Президент Енріко де Нікола уповноважив 79-річного Францеско Саверіо де Нітті творити новий італійський уряд. Нітті перед приходом Мусоліні до влади був останнім прем'єром, сам належить до Національно-Демократичної Унії.

* Мехіканський президент Алеман після закінчення своєї гостинності подорожі в США повернувся до Мехіко.

* 21-річний Вальтер Гаген з Кетстрица на зональному кордоні біля Еберсдорфу-Нойштадту забив дерев'яним дрючком свого друга, з яким приятел

СИМОН ПЕТЛЮРА

25. травня минає 21 рік від смерті Симона Петлюри, що загинув від куль убивника в Парижі, на бульварі Сен-Мішель.

Життєвий шлях Петлюри був простий, майже типовий для переважної більшості української інтелігенції перших десятиліть 20-го століття. Симон Петлюра народився в незаможній сім'ї, в місті Полтаві. Вчився в духовній семінарі в Полтаві ж таки. В школі захопився ідеями революції та соціалізму, пристав до Революційної Української Партії (вона звалася від 1905 року — „Українська Соціал-демократична Робітничча Партія“). За участь у соціалістичному русі молодого Петлюру виключено з школи. Симон Петлюра стає „професійним революціонером“. Він бере участь в революційному русі 1905–1906 р. Петлюра уважав, що проти царського режиму слід виступити збройною силою, добити західну в своїх основах царську деспотію. Цей справі Петлюра присвятив свою книжечку, видану 1906 р. під назвою — „Добра порада в лиху годину“. „Професійні революціонери“ в той час не мали багато партійної каси. Вони віддавали свою енергію політичній роботі, але робили її безплатно. На своє життя вони мусили заробляти. Симон Петлюра побував на еміграції (у Львові), де зійшовся з найвизначнішими діячами Західної України поступового напряму: Ів. Франком, Мик. Ганкевичем, Романом Яросевичем, Львом Ганкевичем та іншими. Вернувшись на Наддніпрянщину, не міг удержатися в рідному краї, мусів переїхати на життя в Москву. Поряд з партійно-політичною роботою Петлюра бере участь у культурно-громадськім житті української колонії в Москві, пише критичні статті з української літератури. 1912 року Петлюра став редактором місячника в російській мові „Українська Жінка“. Коли вибухла Перша світова війна 1914 року, то Петлюра не пішов за модним тоді серед соціалістів „пораженством“, нав-

паки став на позицію оборони проти німецького імперіалізму, який уважав за найбільш небезпечний для України. Окрім того Петлюра світила надія, що великі західні демократії своїм впливом примусять царську владу до уступок демократичним ідеям.

Коли вибухла революція 1917 р. в Росії, то Петлюру вибрали українським народом віце-президентом УНР.

(1879 — 1926)

їнське вояцтво на фронті в Українську Центральну Раду. Петлюру незабаром поставлено на чолі Генерального Військового Комітету, що мав завдання виділити українців з російської армії і утворити з них окремі національні частини („Українізація армії“). Як промовець, як організатор, як ідеолог, Петлюра запалював своїх співробітників до праці, бажаючи створити відповідну силу для оборони України. То був страшний час: несвідома маєва рвалася додому, вона прислухалася до слів Леніна про негайний мир з Німеччиною, про „братація“ з вояками Центральних держав. Ця большевицька пропаганда роз'їла теж і „україн-

зований“ частини. Коли прийшов рішальний момент, то „українізовані“ полки розлізлися по домах або відмовлялися битися проти ворога. Тому довелося Центральній Раді спертися на охоче військо, на ті відділи, що добровільно взяли зброю в руки, щоб обороняти Рідний Край. (Вільне козацтво, робітничі курені і под.). Сам Петлюра, людина не-військова, бере в руки зброю і собою показує приклад жертвенності несвідомим і слабодухим.

Німецька та австро-угорська політика використала революцію в Росії та в Україні для себе. Австро-німецькі армії вступають в Україну, захоплюють Прибалтику і велику частину Росії. На Україні волею німецьких генералів зроблено державний переворот 29. 4. 1918 року, розігнано Центральну раду і поставлено ген. Скоропадського на чолі уряду, з титулом гетьмана. Симон Петлюра, як голова Всеукраїнського земського союзу пробував рятувати українську справу перед натиском московсько-німецької реакції. Він клопотався за українських селян, катованих поміщицькими „карателями отрядами“, він виступав за права української мови в так званій „Українській державі“ гет. Скоропадського, він обстоював демократичні права всього українського народу. Велика була популярність Петлюри. Тому його заарештовано, і він перебував у в'язниці аж до листопада 1918 року.

14. листопада 1918 р. Скоропадський своєю „Грамотою“ проголосив „Федерацію“ України з Росією білих генералів. У Києві Український Національний Комітет вибрав Директорію із п'ятьох осіб. Директорії доручено революційним шляхом скинути владу Скоропадського і відновити Українську Народну Республіку. Одним із членів Директорії був Симон Петлюра. Із Білої Церкви на доручення Директорії, повів він на революційне діло полк Січових Стрільців, як Головний Отаман

ЄВГЕН МАЛАНЮК

25 травня 1926

Ше мить тому — весна і цвіт,
Чужиний май в співчім сонці
...І вже щось чорне кріє світ —
І де ж ви, друзі, оборонці?

Наївний рух крилатих рук, —
Ні! Свисту куль не заперечити.
І тіло падає на брук,
І ось тріпчути груди й плечі,
І очі гасить смертна ила...

Сім хижих куль. Сім стрілів зла
Зміряли в дух — влучили в тіло:
Знялися над мертвим тілом крила
І дійсність легко попливла,
Як марний, як минулі віяв.

Во за повіками тремтів
Співучий степ, пшеничний спів.
Полтава, прапори і Київ.

1938.

армії УНР. Навколо цих хоробрих патріотів зібралася вся бойова Україна, що не хотіла коритися чужій диктатурі. Директорія вступила в Київ 19. листопада 1918 р. Але це був тільки початок боротьби. Україна опинилася в воєнному огні з усіх боків: Польща сунула на західно-українські землі, „бліа“ і „червона“ Москва напидала з півночі та сходу, а в додаток ще й французькі кораблі появилися на чорноморськім побережжі, щоб помагати російським генералам відновляти „едину, неділімую Росію“. В цих обставинах не один навіть визначний український патріот заломився, втратив віру в сили свого народу виїхав за кордон. Але Петлюра лишився в Україні для дальнішої боротьби за волю народу. Аж до листопада 1920 р. він боротьбу, з малими силами (бо не було зброї), але з великою, незломною вірою.

Після поразки опинився 1924 р. в Парижі. Тут його скосила ворожа куля.

Панас Феденко

З минулого

Це діялось 1919 року під гарячим небом Поділля. В якомусь зелено-кученевому селі, назви його вже не пригадую, Спільна Юнацька Школа, що складалася з чотирьох відділів — піщаного, кімнатного, гарматного і інженерного, попрощалася з тим, хто її заснував, вдихнув йї військовий дух та думав і дав про неї як батько про свою дитину. Це був йї перший начальник, ще тоді молодий, повний запалу і віри в перемогу нашої національної правди, високий, стрункий, з срібною кавказькою шаблею при боці і з значком академії генерального штабу на грудях, полковник Всеволод Петрів. Полковник відходив на становище воєнного міністра і від'їжджав до Кам'янця Подільського. Не знаю чому, може це було бажання самого полковника, попрощалися ми, зібравшись гуртом, юнаки й старшини в якісь сільській клуні, скромно, але дуже сердечно.

На місце полковника Петрова був призначений полковник Павло Вержбицький, а до моїх обов'язків лектора й помічника інспектора кляс дійшли ще обов'язки державного інспектора школи.

Мандруючи золотими подільськими ланами, що зустрічали нас своїми волошковими усмішками, ми виконували й бойові завдання, а в м. Смотричі витримали жорстокий бій з большевицькою Таращанською дивізією. Скорі після цього довідалися, що прямусимо до Кам'янця на довгій постій, де школа перебуватиме під егідою військового

міністра, полковника Петрова. Це нас всіх дуже втішило, бо навіть в бойовій обстановці з полковником Петровом ми почували себе, „як у Христі за пазухою“. Після чотирьох місяців похідного життя, школа в Кам'янці почистилась, помилася, обшилась, вдягнула нові мундири, підхарчувалася, відпочила і взялася за дальшу науку.

В Кам'янці тоді перебував уряд УНР і Голова Директорії Головний Отаман Українського Війська — Симон Петлюра. Я ще зі студентської лавки належав до соціалістичної течії, в російській революції вбачав здійснення також і своїх думок і мрій, а тому з цілим, молодечим запалом кинувся в її хвілі. Переbruваючи то на Кавказі у військовій школі, то на етнографічно-російських землях, мав нагоду бачити кавказьких, російських, жидівських та інших видатних революційних діячів, але з чоловіків українських діячів бачив небагато. Найбільше мене цікавив Петлюра. Після військових з'їздів, бої за арсенал у Києві і листопада 1918 року він уже був з ясним німбом, був тим, чиє ім'я всі знали і про кого всі говорили. На нього були звернені очі цілого України. Одного разу начальник школи полковник Вержбицький, лектор школи проф. Ілляшкевич і я дістали запрошення військового міністра на нараду. На нараді міністер полковник Петрів запропонував нам обмінувати свій план організації військового факультету при Кам'янцько-Подільському Університеті, що був би рівноцінний

своєю програмою з військовою академією. По закінченні наради міністер поінформував нас, що в Кам'янці передував антанська військова місія, і що відбудеться парад Спільної Юнацької Школи, получений з військовими вправами, під час якого присутні будуть згадані заграницні представники і Головний Отаман Симон Петлюра. Парад з участю всіх чотирьох відділів школи мав відбутися на третій день на великому майдані за містом о годині 11-ї рано.

У визначений день о годині десятій школа з своєю оркестровою прибула на вказане місце. Згодом прибули вищі старшини, а між ними військовий міністер з хворою ногою і паличкою в руці та начальник штабу Головного Отамана, бувши професор російської академії генерального штабу генерал Юнакін та інші. Школа його належно зустріла.

Десь перед однадцятю годиною після приїжджаючі чужеземні військові представники. Першими прибули два польські старшини в своїх шапках-роятівках та в мундирах кольору хакі. досить щедро обшитих всікими позументами. Після поляків приїхав румунський полковник, чорний, кінський, опецькуватий, в уніформі, яка нагадувала парадну уніформу російської піхоти царських часів, тільки ще більше розшиту всікими оздобами. Якесь авто затуркотіло і спинилось за рогом вулиці, що вела з міста до майдану. Воно постоїло хвилини п'ять і точно о годині одинадцятій відішло на площа. То була антанська місія: високий, сухий, рудий англієць, грубий і чорний американець, обидва в модних тоді по-

хідних френчах, та низький в сіро-блакитному убранні і в чорному кепі француза.

Полковник Вержбицький давав старшинам школи останні накази й пояснення. Юнаки й старшини були в стані первового піднесення і урочисто-уважного напруження. Вони знали розуміли, що їх оглядали Головний Отаман, і розуміли також, що в його присутності вони мусять якнайкраще виконати своє завдання перед лицем заграницніх військових представників.

Сонце піднеслося вище і починало пріпікати, чисте безхмарне небо урочисто мовчало. В далечині, куди були звернуті очі всіх, закурилася порохом дорога і показалось авто. Нервовий струм пробіг по рядах юнаків. Без команди все підтягнулося і вишикувалось. Старшини зайняли свої місця, напіввидку кидаючи останні вказівки. В порядку стали вищі старшини, витягнувшись по одній лінії заграницні представники, звільняючи швидкий біг авто з легким шумом вікотилося на майдан. В наелектризованому повітрі прозвучала команда і все на хвилю завмерло. Старшини і заграницні представники приклади руки до козирків, начальник школи швидким кроком пішов до авта. Тишу повітря прорвали бравунарі звуки зустрічного генеральського маршру. З авта вийшла середнього зросту худорлява людина. Скоромний, стисло жупанця верхній одяг, військова шапка англійського типу, заломана й скимена над чоловіком, на лівому руці тризуб, на кінці колоски пшениці --- державні герби. В хаті, на засіданнях, на фронти, під огнем — ця постать всходи появляється

Еміграційні запитання

Ми живемо неначе ще старими маштабами. Хоч ми й знаємо, що Україну за останньої війни грунтовно знищено, але їде якось не доходить до нашої свідомості. Говоримо й пишемо при кожній нагоді про 40-мільйонову націю, так неначе не сталося подій, гірших за великий землетрус з усіма його наслідками.

Кожна еміграція має нажил жити ілюзіями, тим більше після національних катастроф, подібних до сучасної. Були ілюзії у старої еміграції, але ілюзіями починає жити й нова еміграція. Психологічно зрозуміло, що наша ментальності не хоче відійти від того образу України, який вона традиційно плекала і плекає.

Але суровий наказ життя вимагає дивитися на дійсність реально.

Еміграція має свої суті еміграційні завдання — це справа зрештою само собою зрозуміла, як щоденний хліб. Але на її плечі в сьогоднішніх обставинах, коли Україна стала соборно залежною від чужих факторів, покладаються й важливі загальні національні завдання.

І саме тут повстає потреба свідомого підходу до речей. Ми якось призначаємося дивитися на себе як на багату принаймні потенціальною націю. В самім нашім поводженням виявляються звички багатія, якому байдуже, чи він видає копійку чи карбованець. При зустрічах з чужинцями ми гордо вказуємо на те, що ми 40-мільйонова нація.

Сьогодні мусимо себе питати, як воно в дійсності. Треба знати, від чого нам виходити. Можливо, вже на черзі стоять питання про економію національних сил. Можливо, вже дійсно пекуча потреба вказувати на те, що нам не можна розбазарювати, розкидати свої сили.

* * *

Ми опинилися на „добровільнім” вигнанні серед чужих людей. За кордоном живе тепер немало числом еміграція, що представляє не тільки націю зовнішньо,

але являється уламком нації, якою доля судила жити власним життям. Цей уламок нації, переходячи невеселі етапи таборового життя при все збільшенні погрішенні матеріальних умов, мусить одночасно довести свою здібність на власне існування, і як матеріал для колонізації чужих країн, і як національне тіло, хоч і малого розміру.

Перед нами стоїть благородне завдання створення духової України. По суті дух не знає ні великих чисел, ні малих, ні великих, ні малих націй. У всякім разі, тут у нас, уламку нації, що хоче застулати щільність, є шанс для діяння, для розгортання своїх сил.

Все залежить від нашого хотіння, стремлення, від національного патосу. Справа не тільки в тім, щоб зберегти свою духову суть, але якою може сильніш виявити її, творячи щось, гідне бути репрезентантом нації. Покликати до життя вільну Україну, вільну від духовного терору й примусу, це в кінцевім результаті теж саме завдання, над яким двісті літ тому невтомно, десятиліттями працювали в Европі наш емігрант П. Орлик.

Ми вже не відділені від Європи китайським муром. Коли хочемо, можемо користуватися з багатьох душових засобів, передусім з тих, що знаходяться в Європі.

* * *

А тим часом в цім відношенні не все гаразд. Ми вже немалій час живемо в Європі, але наша проблематика чому-то ще не хоче виходити з своєрідно льокальних рямох. Серед час якось непомітно тих змін, що тепер відбуваються в Європі. В цілім ряді країн переводяться реформи, то удержавлення деяких родів промислу (поза ССР), то спроба перебудови міжнаціональних відносин за принципом Союзу народів (спроби Англії, Голландії). У нас мало правдивого зацікавлення духовою європейською і світовою проблематикою.

Ся в такому зовнішньому вигляді. Найменшої пози і в той же час, скільки прості природні поваги в поставі і руках, ніби тисячі разів цю людину зустрічали всякі заграниці представники й віддане військо. В лівій руці паличка, права приложенна до дашка шапки. На голеному обличчі і в сірих відразах очах зосереджена думка. Це ж той, чиє ім'я у мільйонів на устах. Це той, що на його плечах тягар відповідальности перед історією. Це нічого, що він з паличкою, а не з шаблею в руках, що він худий і невисокий, він у наших серцях такий великий, як великі кривди народу, як великий наш біль.

Після привітальних церемоній пішій віділ школи пішов вперед і розсипався лавою. Шораз густіше строчили кулемети. Далеко ззаду, на майдані залишились дві гармати, а при ній юнаки і сотник Волошин, мілій інтерлігентний старшина, з яким ми спільно творили юнацькі пісні: я давав слова, а він музику. При гарматах затрималися французи і англієць та пильно приглядалися. Їх затримав тут не грим гармат. Вони чули, що не такий грим на західному фронті недавно закінченої війни. Їх зацікавили юнаки при гарматах. Вони звивалися з такою легкістю, члікістю і швидкістю, що були подібні скоріше до мух, аніж до людей.

Бій тягнувся близько години. Сила його щораз зростала і по якомусь часі осягнула, кульмінаційного напруження. Нарешті з грому гармат і клекоту кулеметів, німовістя стая птахів, що зривається і шугає під небо, вирвались далекі крики „Слава!“ Але в тій хвилині щось інше прикувало увагу всіх. Із-за недалекого горба коло лівого крила фронту

Дивним робом, навіть серед наших передових, ліпших людей, поетів, письменників, навіть вчених виявляє себе якесь нехіт входити в духове життя світу.

Якось так виходить, що українці організують своє життя, заплющивши очі на все, що їх оточує. Все робиться за старою, просвітнянською традицією, і широкий многограний світ, оскільки він поза буднями, вищого характеру, пливє мимо нас, і з його духових багатств ми так мало, так надзвичайно мало користаємо.

Через ці обставини ускладнюється й справа нашої репрезентації серед чужинців. Хоч ми й уламок нації, але в даних обставинах репрезентуємо цілу націю, кожний з нас від професора до звичайного робітника. Європейський і позаєвропейський світ дуже уважно до нас приглядається, особливо ж до тих кіл, які займають ведучі позиції, позиції еліти.

А тим часом нашим людям навіть з вищою освітою тяжко з чужинцями. У відносинах з чужим світом панує своєрідний примітивізм. Кожний хоче робити пропаганду (і то з національного обов'язку і від широкого серця!), забуваючи про труднішу справу на в'язання місцевих, довготривалих стосунків. Кожний говорить про 40-мільйонову націю і про те, що українське питання — центральне питання європейського розвитку, і дивується, як чужинці стримано, іноді іронічно, а то з здивуванням признають виливи українського „цирого серця“.

Хто хоче зробити тривале враження, яке пішло б і на користь нації, той не повинен закидати свого співрозмовника, справами власної хати (якщо сам чужинець не виявляє виразний інтерес). Такі речі робляться ніби мимохіті, ніби без усякого бажання в чімсь обов'язково переконати. Треба займпонувати чужинцеві самим собою, вмінням розбиратися в світових і європейських проблемах, і не тільки політичних, але й культурних. Чужинець мусить винести враження, що має діло з людиною висококультурною, добре поінформованою і в літературі, і в музиці, і філософії, і мистецтві, або принаймні в деяких культурних ділянках. Многогранна, добре ознайомлена з культурними справами Європи і світу людина знайде не тільки контакт серед чужинців, але й буде трактована з повагою, що дає й відповідні можливості для розумної пропаганди.

Світ ставить певні вимоги, і хто хоче гррати в ньому якусь ролю, мусить з свого боку приходити з відповідним багатством. Не можна сказати, що в нас нема високоякісних явищ, і високоякісних людей. Літературні Збірники МУРУ, Літературно-Науковий Збірник і т. п. стоять безперечно на висоті, але приглядаються до людей, що займаються в них широкою тематикою загального характеру, і ви побачите, що все це ті ж самі люди, дуже нечисленні (на наші обставини, буквально однинці), в той час як нам потрібні кадри, ціла фаланга високоякісних культурних робітників європейського розмаху. Не тільки професори, що можуть за

в'язати більш менш обмежений контакт з відповідними фахівцями закордону, не тільки той чи інший письменник з європейським наставленням, але широкі кола нашої інтерлігентності мусять взятися за справу, (а це значить відповідно себе підготувати!), бо цього вимагає рація українського національного існування.

Неофіт Кибалюк

Господарське життя

Вістки з Франції

У Франції ухвалено зменшити денну пайку хліба з 300 на 250 грамів. Передбачають, що брак пшениці відчувається у Франції аж до жин 1948 року. Брак хліба викликаний головно двома причинами: сильними морозами останньої зими і обниженням урядових цін пшениці. Несподівано спав і французький імпорт зерна. З замовлених 550 000 тонн збіжжя Франція одержала лише 208 000 тонн. Французький уряд вживає рішучих заходів для прохарчування людності. Прем'єр Рамад'є став на чолі міністерства харчування.

Творець французького господарського п'ятилітнього плану Монне дієкий час перебував у Лондоні, де з англійським міністром торговлі обговорив справу французько-англійських господарських взаємин. З Лондону він полетів до США.

Уряд Франції постановив нав'язати торговельні зносини з різними окупованіми зонами Німеччини.

Представники Англії, Франції і США обговорили на московській конференції справу експорту німецького вугілля, беручи на увагу господарські потреби Франції. Для Франції це має велике значення, бо вона дістане вугілля більше і по дешевіші ціні.

Позиція для Італії

Як повідомляють з Вашингтону, 10. 5. ц. р. до Італії виїхала делегація фахівців, щоб обговорити справу американської позиції для Італії, яку в сумі 100 мільйонів доларів згодився призвіти Італії американський Експортово-Імпортовий Банк. 5 міл. доларів з цієї позиції Італія признає на закуп американського тютюну.

Збільшення експорту Англії

Заграничні довги Англії досягають 5 мільярдів фунтів стерлінгів. Тому Англія розширяє експорт. Планується, що в 1950 році він сягне 175% передвоєнних норм. В Англії відкрито 2 експортові виставки: в Лондоні і Бермігемі. Вони дають повний образ продукції Англії і її домінії. В Бермігемі виставлено вироби залізо-сталевої промисловості, а у Лондоні — текстильної.

Зовнішня торгівля Чехо-Словаччини
Чехо-Словаччина в останньому часі значно поширила свою зовнішню торговлю, що порівняно до минулого року збільшилася на 470%.

Руїни в Німеччині

„Товариство для студій над усуненням і використанням німецьких румовиць“, що має своїм осідком Гамбург, відбуло недавно в Вісбадені свої вже треті збори, в яких взяло участь до 300 учасників з різних країн Німеччини. Обчислено, що німецькі румовиці виносять до 560 мільйонів кубометрів, а їх усунення коштуватиме до 5,04 мільярдів марок. Для усунення цих румовиць потребно 3,2 мільярди робочих годин, або 400 мільйонів робочих днів. На протязі найближчих десяти років над усуненням румовиць має працювати до 125 000 робітників.

Мадярська промисловість

В мадярській трьохлітці особливий підхід кладеться на розбудову гірництва і металургічної промисловості. В березні ц. р. видобуток вугілля в Мадярщині досяг 114% стану 1938 року, а в 1950 році має сягнути 220,1 міл. т. Добування нафти стоять на висоті 450 тисяч тонн річно.

Бракуве самоходів

Багато держав відчувають сьогодні брак самоходів для цивільного населення. Серед європейських держав тільки Франція може похвалитися збільшенням продукції автомашин. В 1948 році вона випродукувала 30 500 особових і 63 000 товарових самоходів. Інші країни задія недостачі сировини та енергії продукцію самоходів значно зменшили. Тому старі, пошкоджені і уживані самоходи сьогодні відогрюють свою роль в міжнародних торговельних взаєминах. Знавці автомобільної справи говорять навіть про те, що цей стан річей в Європі утримається ще надовго, тому, що старі самоходи переробляються нині на самоходи тягачів для потреб промисловості і сільського господарства.

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

Другий з'їзд української еміграції

(Враження нашого кореспондента)

(пк) Саме відбулися урочисті служби Божі з нагоди перемоги союзників і біля 11 год. (8. травня) делегати сходяться на перше засідання та займають визначені ім місця.

Сиджу за високим столом преси і оглядаю зали. Напроти, за таким самим столом, сидять члени ЦПУЕ — створобітники п. голови Василя Мудрого. Заля наповниться людьми. Шохвилини доводиться привітно й радісно вітатися з давніми й милими (ох, як інколи давніми й милими!) приятелями... Стара гвардія...

На залі багато старих відомих діячів, колишніх наших послів до Австро-Угорського парламенту, до Польського сейму, до Сойму Карпатської України. Є досить і колишніх членів Центральної Ради, Трудового Конгресу, ба навіть кілька членів Російських Установчих Зборів. Багато представників молоді, що робить перші кроки на полі громадської тяжкої й відповідальної роботи... Якісно — це Український Парламент.

Голова В. Мудрий відкриває З'їзд вступною промовою, що є рівночасно коротким згущенім звітом з півторарічної діяльності, переліком недоліків та досягнень і добре продуманих та стилістично оформленіх вказівок на майбутнє.

За промовою Голови йдуть звіти по одніх Керманічів Відділів, що тягнуться (нашому кореспондентові цей вираз вдався! Ред.) до полуночі другого дня З'їзу.

Після праці Комісій, третього дня по полуночі (під головуванням д-ра Біляка) знову пленарне засідання. Делегати обговорюють діяльність нашої найвищої інституції громадського самоврядування, і маже кожний з них звертається з докором чи іншим зауваженням на адресу нашої преси, конкретно до нашого „столу преси“. „Преса має бенефіс“ — заявив один з делегатів.

Самоврядування — преса. Важливість обох ділянок — безсумнівна. Важано, щоб і представники самоврядування і представники преси зрозуміли побажання делегатів: треба, щоб преса і ор-

гани самоврядування якнайтініше співпрацювали, без переваги котрогось із цих чинників.

Пленарне засідання з суботи на неділю триває цілу ніч: правда, ця ніч була на одну годину „коротша“ (саме тоді з наказу влади перевелись годинники на одну годину вперед). Тільки під ранок вичерпується порядок „денний“. До нової Управи ЦПУЕ — вибирають стару Управу у повному складі, затверджують бюджет і резолюції, і за загального... знесилення

голова З'їзу д-р Біляк закриває З'їзд. Голова п. В. Мудрий та д-р Біляк — не забули подякувати голові ОПУЕ Регенсбург д-рові Комаринському і Посадникові Оセルі та Паням з Оセルі за піклування З'їздом. А подякувати справді було за що: харчування, розміщення, піклування делегатами і чисельними гісторіями — були справді взірцеві.

Загальне враження від З'їзу — позитивне. Делегати у більшості розуміли важливість такої загальної понадпартийної громадської інституції як ЦПУЕ, її необхідність і потребу за всяку ціну її зберегти. З'їзд спричинився без сумніву до піднесення авторитету ЦПУЕ, і в цьому його заслуга.

ПЕРЕСЕЛЕНСЬКІ СПРАВИ

За правильний підхід до акції переселення

В останній час справа нашого переселення стає вже не лише теоретично, але й практично однією з найважливіших проблем, що вимагає рішучої розв'язки. Зокрема тепер, коли УНРРА закінчує свою діяльність, коли IPO ще не зорганізоване, а життя в Німеччині стає щораз то важче.

До того ще й з зовні починається тиск, щоб остаточно зліквідувати питання ДП. Досить згадати про останню промову Директора Міжнародного Комітету для допомоги скитальцям на американську зону п. Елліта Шерка, надруковану в американській військовій газеті „Стар енд Стайпс“ з 2. 5. ц. р., в якій п. Шерк досить гостро висловив своє незадоволення з приводу того, що скитальці, мовляв, „роздумують і мріють про переселення до різних країн, не використовуючи запропонованих їм можливостей для переселення“. А далі п. Шерк каже, що переселені особи повинні негайно вирішити, чого вони хочуть, вказуючи на такі три можливості розв'язки цього питання, а саме: репатріація на батьківщину, включення нас у систему німецького господарства, або імігрувати до різних країн на постійне поселення або коротко- чи довготермінову працю.

Репатріація, яка провадилася і проводиться добровільним і примусовим способом не дала УНРРА, ні іншим чинникам бажаних результатів і про неї здається вже й не варто говорити.

Включення всіх ДП і втікачів у німецьке господарство сполучене з великими труднощами і ускладненнями правного, господарського і морального порядку. Це був би лише тимчасовий засіб, а не розв'язка проблеми, бо залишити коло мільйона людей на постійне перебування в Німеччині немає ніяких реальних виглядів. До цього що могло б викликати багато неприємностей.

Не можна забувати, що західні зони Німеччини аж надто перенаселені самими німцями, що переселились сюди зі східніх районів Німеччини та з різних держав.

Крім цього, повоєнна господарська руїна Німеччини на довгі роки стримує нормальний розвиток господарства і тим самим засуджує людей, включених у цю господарську систему, на животіння або дуже мізерне забезпечення. До того, недоброзичливе ставлення до колишніх ДП німецького населення і самого державно-адміністративного апарату ще більше утруднювало б господарське становище втікачів і переселенців. Не згадуємо про те, що доки чужинці будуть перебувати на терені Німеччини, доти будуть різні політичні атаки з бо-

ку ССР та інших зацікавлених держав на американську владу, щоб тих чужинців репатріювати.

Тому гадаємо, що єдиний основний і найбільш нормальній спосіб розв'язання проблеми втікачів — це переселення їх на постійне перебування до країн, що потребують іміграції.

Виїзд ДП і втікачів на працю до Бельгії — це перша реальна спроба вирішити цю важливу проблему. В останній час також Англія вирішила прийняти 100.000 переселенців осіб на працю, в першу чергу з британської зони, приймаючи щотижня по 4 000 осіб.

На останньому засіданні підготувальної комісії IPO, директор міждержавного комітету в справах утікачів Емерсон, заявив, що загальнє становище утікачів і ДП змінилося на краще. Причина цієї зміни — це велике запотребування робітників усіма державами західної Європи. Крім Бельгії і Англії, що вже почали вербувати робітників, почали поважно розглядати це питання уряди Франції, Голландії та Швеції. Також американські країни не байдужі до використання робочої сили ДП і втікачів. Треба сподіватися, що акція вербункова посилилася і ми до неї мусимо бути підготовані.

Нам не можна нічого робити індивідуально, на власну руку, лише зорганізовано, за посередництвом нашої громадської організації, спеціально до того покликаної, тобто через Головну Українську Переселенську Раду і Центральну Пересяленську Управу, які повинні взяти на себе повну відповідальність за виконання цього великого і відповідального діла, яким є переселення.

Організовано ми можемо добути країці умовами для себе. Тому мусимо якнайскорше морально й матеріально підтримати нашу пересяленську Централю, яка буде разом з ЦПУЕ говорити за нас, з компетентними чинниками в справі нашого переїзду до других країв і буде нам давати потрібні вказівки, що і-як робити. Інакше справа переселення піде не властивим шляхом і може принести нам шкоду, а також небагато користі заинтересованим країнам.

А. К-р

ЗАКІНЧЕННЯ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКОГО ПЕРЕСЕЛЕННЯ

Ляйпциг (Деща). — Як повідомляє Ляйпцигське радіо, у Варшаві підписано протокол про офіційне закінчення українсько-польського переселення, тобто польського населення з України до Польщі і українського з Польщі на Україну. Як повідомляють акція цього переселення охопила 1 800 тисяч осіб.

Академія святкує

(пк) З приводу двадцятип'ятиріччя Української Господарської Академії — Українського Технічно-Господарського Інституту — в Регенсбурзі відбувається в дні 14—18. травня ц. р. цілий ряд святочних і ділових ініціатив Ректорату УТГІ, Професорської Ради, Сенату, поодиноких факультетів, Спілки Професорів УГА, Товариства Прихильників УГА, З'їзду Інженер-Абсолютентів УГА.

Зі справоздань і підсумків, зроблених на цих з'їздах і засіданнях видно, що досягнення цієї Української Alma Mater майже шести сотень українських інженерів — для української науки, для пропаганди українського імені та української справи взагалі — величезні. Досягнення УГА — УТГІ увійдуть не лише в історію українського шкільництва закордоном, не лише взагалі в історію нашого шкільництва, але і на території нашої визвольної боротьби важливу не мало.

Вага і значення нашого шкільництва за кордоном взагалі і високого зокрема, на цих численних ділових і урочистих засіданнях була настільки очевидна, що поодинокі пилипоконопельні голоси сумнівів — тільки яскравіше підкреслювали потребу, вагу і необхідність такого шкільництва.

Громадянство наше мусить матеріально і морально підтримати наші школи і УТГІ зокрема. Нехай йому буде прикладом голова Українського комітету в Парижі п. С. Созонтів, який приїхав особисто на ці свята до Регенсбургу і задекларував дар для Т-ва Прихильників УГА — УТГІ — сто тисяч французьких франків.

Професорська Рада УТГІ, на свою засідання дnia 15. травня приняла далійші дії у справі реорганізації обох секторів (авдиторного і позаочного) навчання та уділила гідність доктора Гоноріса кауза колишньому містоголові Громадянського Комітету професорів Никифору Григорієву (тепер в Детройті, США), б. Ректорові УГА проф. Борисові Івановичу та голові КОДУС-а проф. д-ові Зенону Кузелі.

У суботу 17. травня відбулася святочна Академія-концерт в Neuhaussaal. Хоч будова значно пошкоджена бомбуванням, але це не впливало на святочно-урочистому настрою щось 800 присутніх. Академія пройшла чітко і добре.

Музично-вокальний концерт був за гально на високому рівні. Відзначити треба культурний мецопрано Клавдії Таранової, яка з правдиво артистичним чуттям застівала, крім інших двох точок, „Заклинання“, муз. М. Мусорського і Апіозо Фідес з опери „Пророк“, Марсебра; містецьку гру піаніста Романа Савицького і особливо вдалий виступ оперового співака Льва Рейнарова. Куплети тореадора з опери „Кармен“, Бізе у його виконанні надихнули цілу зали. Самі по собі вони ефектні і їх часто доводиться вислухувати на концертах, але рідко коли в такому бездоганному виконанні.

Шкода тільки, що організатори концерту, поруч таких близькіших імен (поруч яких ще могли бути і Е. Гаврилевсько), дали місце зовсім слабому мужикові „Сурма“. Патріотичність репертуару і шароварна бутафорія — нічого спільног не мають з мистецтвом. Це хор — таборового рівня і значення.

* 10 000 переселенців (ДП) переїхали з тaborів Німеччини до Бельгії на працю в гірництві.

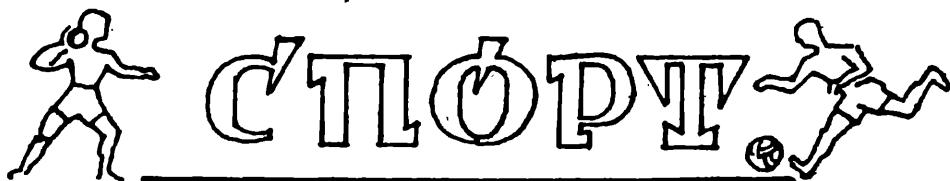
НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER . OUR LIFE .

УКРАЇНСЬКИЙ ТЮКНЕВІК

Адреса Редакції та Адміністрації: Augsburg, Bruckstrasse 1 (Ecke Birkenfelder Str.). Адреса для листування і прес-конференцій: Ukrainer Newscenter „Our Life“, Augsburg, Postamt 2, Postfach.

Редактор: Константін Лішаков. Підредактор: П. Котовський. Видавець: Видавництво Світла „Наше Життя“ в Аугсбурзі. Authorized by Miller & Fawcett Ltd., Piccadilly, London, England. Licensee: R. Kotowycz. Druck: Hans Holzmann, Bad Wörishofen.

СК «Україна» — ФК Реннінген
5 : 0

7 квітня, вдруге в цьому році, після чисельних тренінгів наших змагунів у складі країнських футбольних дружин та після поповнення своїх рядів молодими й надійними змагунами (дехто вибув з дружини в наслідок перелізів і скривіні) славна однадцятка «Україна» успішно провела змагання з ФК Реннінген.

Ці, можна сказати б, тренінгові змагання, що ними розпочато весняно-літній сезон, виразно засвідчили, як потрібно і корисно навіть таким майстрам, якими є змагуни «України», дечому повчиться у чужинецьких футболістів, а разом і показати чужинцям свою майстерність. Про це останнє переконливо говорять захоплені відгуки хочби німецької спортової преси. Ось один з них, надрукований у часописі «Ду унд дер спорт» від 28. 4. 47 (Карльсруе): «Скоцень — це ім'я, що від якогось

часу має добрий відгук у німецькому футболі. Симпатичний, завжди з поважними на це поглядами українець, що має нині 28 років, жив у Львові і вже 12-літнім хлопцем був завзятим футбольистом, членом «України».

Перший тайм зустріч з Реннінгеном був позначеній безнастаними атаками наших воріт одинадцяткою противника. Після довгих оборонних боїв наша суперниця трійка підводить мяч під браму Реннінгена і Скоцень з подачі Банаха здобуває перемогу.

Друга половина гри показала дальші можливості червоно-чорних і їх неабияку вправність. Щораз більше і більше стають дошкульними атахи «України». Реннінген переходить в оборону, але добре розвинена технічна гра українців принесла до кінця гри ще чотири голи.

Ворота здобули: Скоцень II — 3, Макар — I, Стецьків — I.

Дружина виступала у такому складі: Босий, Мільош, Стецьків, Скоцень — I,

Мишавка, Лютак, Купан, Вареха, Банах, Скоцень — II, Макар.

Чистий прибуток в сумі 1.000 НМ передано на користь студентів. О. Мелян

«Чорногора» I Б — «Беркут»
5 : 1 (2 : 1)

Змагання за Чемпіонат Августбурзької області закінчилися перемогою «Чорногори» над «Беркутом» IБ 5 : 1 Суддював п. Теллій.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Стаття „За право і порядок”, вміщена в ч. 18 „Нашого Життя” подає листи від нашого читача-прихильника з одного табора у французькій зоні.

Що застрашуванням у тому таборі займається польська протидемократична група, редакція „Нашого Життя” довідалася тільки після видрукування згаданої статті. Однак це суті справи не мініє: „Наше Життя” послідовно бореться з кожним утиком і терором, чи він виходить з „рідної” чи з чужої руки.

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

Об'єднання українських письменників — МУР

повідомляє:

Все вийшов з друну у в-ві
«Прометей»

літературно-мистецький
АЛЬМАНАХ „МУР“

Альманах редактує колегія:
Юрій Шерех, Улас Самчук, Микола Шлемкевич, Михайло Орест, Віктор Домонтович, Борис Подоляк (головний редактор).

Альманах виходить книгою на чотирнадцять аркушів. Зміст первого числа: Юрій Косач — «Еней та життя інших», — повість; Віктор Домонтович — «Розмови Екегартса з Карлом Гоцці» — оповідання; Роксана Вишневецька — «З днівника» — оповідання; Ігор Коштольців — «Ціна людської назви» — новела; Іван Керницикий — «Мертві оживають» — новела; поезія: Євген Маланюк — «По кожній страті»; Юрій Клен — «Поліп імперії» — уривок з поеми; Вадим Лесич — «Мюнстер»; Михайло Орест — «Повстання Мертвих»; Василь Барка — «Микола II» — з поеми «Цареборець»; Леонід Ліман — «Марсіанський монастир», «Лягло життя». Критика: Улас Самчук — «З книги буття»; Борис Подоляк — «Поет юності і сили»; Юрій Шерех — «Кожір нестрижних палахотов» Огляди та рецензії.

Альманах вийшов обмеженим пакладом. Радимо не гайко замовити! Замовлення шліт на адресу: Verlag «Prometej» Neu-Ulm Ludwigstr. 10.

Альманах містить найкращі твори сучасної української літератури.

Альманах ознакомлюватиме з країнами зразками сучасної літератури.

Альманах друкуватиме романи повісті, поезію, драму, критику, огляди різних галузей мистецтва з цілого світу.

В найближчих числах Альманаху буде вміщено: «Сонце з заходу» — роман Уласа Самчука, «Люба» — роман Івана Багрицького, «Мака» — повість Доні Гуменюк.

До участі в Альманасі запрошено всіх найвидатніших письменників, поетів, критиків та мистецтвознавців, як старшої, так і молодшої генерації.

ВАЖНЕ ДЛЯ РЕМІСНИКІВ!

Заходом Ініціативної Групи Ремісників при Об'єднанні Українських Приватних Підприємств відбудуться дні 5. 6. 1947 р. о год. 10. ранку в Мюнхені, Розенгаймерштрассе 46 а, кімната 114.

З ВОРИ РЕМІСНИКІВ

Просимо всіх членів Об'єднання та заинтересованих чисельно прибути.

З рамени виконавців у Святочній Академії в честь Т. Шевченка з дня 29. 3. 1947 — складаємо ширу подяку проф. інж. Макарові за те, що умів вказати найкращу волю до організації в наших тяжких обставинах і цим дав змогу достойно віддати честь нашому генієві Тарасові Шевченкові.

ПОДЯКА

Мусимо зазначити, що для нас, мистецтв, була змога розкрити силу творчості Т. Шевченка, яка виклике до життя музи сучасних композиторів з токо ж силою, з якою вона надхнула наших українських класиків. Орест Руснак К. Таранова проф. Нестор

ЗАКЛІК

Товариство Охорони Українських Пам'яток на чужині при УВАН закликає Управи таборів, Духовенство, Організації Молоді, Пласт та всіх Громадян гідно вшанувати під час Зелених Свят наших земляків, на чужині спочилих.

Вшанувати їх маємо не лише панахидами у день свята. Усвідомлюємо собі, що на нас лежить відповідальність за збереження пам'яти по наших покійниках. Перебування наше тут не триває. Ми віді демо і забудуться українські могили на чужині.

Та й тепер більшість наших Покійників лежать цілком забуті. Багато таборів вже не існують. Під час ліквідації таборів ми не подбали про належне захиснення місць вічного спочинку українців. З сумом доводиться ствердити, що майже ніде не викуплено могил, не поставлено пам'ятників, не подано до Музею-Архіву відомостей про померлих.

Вже й тепер є випадки зрівняння з землею українських могил, а через кілька років управи кладовищ це вчинять цілком легально.

На нас всіх лежить велика ганьба за занедбання цієї справи та велика відповідальність перед родинами померлих і усім народом. Ця весна — останній термін рятування пам'яตі про наших Спочилих.

Ше перед Зеленими Святами ми повинні:

1. Записати імена й відомості про всіх знаних нам покійників;

2. Відшукати українські могили по навколошніх кладовищах, списати їх, упорядкувати та забезпечити їх;

3. Усі зібрані матеріали переслати до Музею-Архіву (Августбург, Сомме-Казернен, Бльок 4, кімната 19).

Президія Т-ва Охорони
Українських Пам'яток на Чужині
Августбург у травні 1947.

:-: УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ :-:

Мюнхен, Дахауер Штрасе 9/І

має ще на складі решту

МОВОЗНАВЧИХ ПІДРУЧНИКІВ

Проф. П. Ковалів:

1. Граматика Української мови, 15.—

2. Граматичні і правописні вправи для школ, гімназій і самоосвіти 6.—

3. Чистота і правильність української літературної мови 3.—

4. Як будувати фразу? 2.—

5. Безособові речення 2.—

6. Головні правила українського правопису 3.—

7. Нарис української діалектології 5.—

8. Український правопис 1.50

Книгарням і школам при більшому замовленні даемо знижку від 10 до 20%

Спішіть з замовленням, бо наклад усіх підручників незабаром вичерпається

цілком.

МИХАЙЛО БАЖАНСЬКИЙ

Мозаїка
квартир
в'язничих

Ціна 10 mk.

До набуття в Адміністрації
„Нашого Життя“

Нововідкрита пефша концепсіована

Українська Книгарня

Мюнхен, Dachauer Straße 9/І

має стало на складі

КНИЖКИ всі, що досі з'явилися і є в продажі
ЖУРНАЛИ всі, що тепер видаються,
ЧАСОПИСИ і циклостилеві видання
ШКОЛЬНЕ І КАНЦЕЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ

Д-Р ЄВГЕНІЯ БАЛАБАС

2. травня померла після тяжкої недуги в Мюнхені д-р Євгенія Балабас, дружина д-ра О. Балабаса, директора Української гімназії в Міттенвальді.

Вістка про смерть д-р Є. Балабас засмутила всіх, що знали Небіжчицю. Родом з Кубані, з станиці Слов'янської, Євгенія Балабас з роду Побідоносцева, була вірною подругою свого чоловіка, що брав активну участь у боротьбі кубанських українців за державну незалежність після революції 1917 р. Коли кубанська краєва Рада вступила в конфлікт із „командуванням Півдня Росії“ (Денікін), то родину Балабасів, разом з іншими українськими „сепаратистами“ влада російських монархістів виславла в Туреччину (1919 р.). Переїхавши з своїм чоловіком і донечкою в Чехословаччину, Євгенія Балабас пройшла студії в чеському університеті в Празі (філософічний факультет) і здобула титул доктора. Бувши в Празі, Покійна брала активну участь у громадському українському житті, в культурній праці.

Д-р Є. Балабас осиротила чоловіка, дочку і малого внука.

Вічна пам'ять та нестерті згадка жаль за справді доброю людиною лишаться у всіх, що знали д-р Є. Балабас.

П. Ф.

ФРОЗІШ УПІЧУФТЬ

(при листуванні подавати ч.)

769. Хто знає щонебудь про Григорія Дзюбановського, родом з Тернополя, що перебував у Калуші, прошу подати ласкаву відомість на адресу Адміністрації „Нашого Життя“.

777. Сина Павла, що в 1943 р. був арештований німцями і перебував у луцькій в'язниці на Волині, шукає Сергій Петрович (13 а) Форгайм-Марквілле, Пост: Сульц Кірхен юбер Ноймарк, Олф.

780. Пошукує сина Євгена Януша, Микола Януш, Франкфурт ам Майн, Мерфельдерлангштрассе 200. Саксенгаузен.